

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/56/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622202123
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7622202123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: A. B., trvale bytom C. X, D. E. F., prechodne bytom C. XX, B., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Pavel Labáth, so sídlom Holíčska 13, Bratislava, proti žalovaným: 1/ G. A., bytom D. XXXX/X, B., 2/ H. I. J., bytom C. XXX/XX, B., 3/ G. K., bytom J. X, L., 4/ H. A., bytom L. X, B., 5/ H. H. C., bytom C. XXX/XX, B., 6/ H. M. C., bytom C. XXX/XX, B., 7/ H. D. C., bytom C. XXX/XX, B., 8/ N. A., bytom C. XXX/XX, B., 9/ N. A., bytom C. XXX/XX, B., 10/ F. K., bytom C. XXX/XX, B., 11/ K. J., bytom L. XXXX/X, 12/ I. J., bytom H. XXXX/X, B. (žalovaní v 11. a 12. rade po pôvodne žalovanej H. H. J., bytom C. XXX/XX, B.), 13/ O. P., bytom G. XXX, XX/ Q. R. H., bytom D. S. XX, B., 15/ J. D., bytom H. XXXX/X, K., 16/ C. D., bytom H. XXXX/X, K., 17/ O. I., bytom D. XXX, XX/ O. H., bytom D. XXX/XX, D. F., 19/ H. D., bytom T. XXXX/X, B., 20/ H. B., bytom C. XXX/XX, B., 21/ I. I., bytom A. XX, XX/ I. U., bytom C. XX, B., 23/ H. U., bytom C. XX, B., 24/ V. H., bytom C. XXX/XX, B., 25/ H. E., bytom I. XX, B., 26/ O. B., bytom H. XXX/XX, B., 27/ F. W., bytom C. XXX/XX, B., 28/ N. W., bytom C. XXX/XX, B., 29/ N. C., bytom C. XXX/XX, B., 30/ I. A., bytom D. XXXX/X, B., 31/ I. B., bytom G. XXX, XX/ H. B., bytom G. XXX, XX/ I. J., bytom H. XXXX/X B., 34/ K. J., bytom K. XXX/X, B., 35/ X. H., bytom C. XXX/XX, B., 36/ I. H., bytom C. XXX/XX, B., 37/ Q. R. H., bytom D. S. XX, B., 38/ H. L., bytom T. T. XXXX (pôvodne žalovaná N. B., bytom C. XXX/XX, B.), 39/ W. R., bytom C. XXX/XX, B., 40/ H. G., bytom C. XXX/XX, B., 41/ H. O. H., bytom C. XXX/XX, B., zastúpených spoločným zástupcom I. U., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX, B., o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 15. decembra 2022 sp.zn. 9C/34/2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 15. decembra 2022 č.k. 9C/34/2022-309.

Žalovaní majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 15.12.2022 č.k. 9C/34/2022-309 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe doručenej súdu dňa 10.11.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaných zaplata sumy 5.043,74 Eur s úrokom z omeškania od 4.6.2017 do zaplata. V žalobe uviedol, že dňa 9.1.2016 cca o 19.00 hod. pri vychádzaní z vchodu domu č. XX spadol na zľadovatenom, neposypanom a neupravenom chodníku (plošine pred vchodovými dverami). Pri páde utrpel komplikovanú zlomeninu oboch kostí ľavého predkolenia s posunom kostí. V uvedený deň bol hospitalizovaný v NsP B.. Z dôvodu komplikácií zlomeniny a kožného defektu bol dňa 14.1.2016 preložený na Klinikum úrazovej chirurgie,

kde bol hospitalizovaný do 22.1.2016. Práceschopný bol od 9.1.2016 do 16.7.2016. Nakoľko miesto, kde došlo k pádu je chodník príľahlý k nehnuteľnosti, zodpovednosť za škodu nesú vlastníci bytov. Tí sú zodpovední za technický stav chodníka. V zimných mesiacoch to znamená udržiavať chodník takým spôsobom, aby bola chôdza po ňom bezpečná. V danom prípade bol chodník zľadovatý, neposypaný, preto vlastníci bytov vchodu č. XX zodpovedajú za škodu, ktorá mu vznikla pádom na tomto chodníku. Dňa 17.5.2017 zaslal výzvu na uhradenie škody zástupcovi vlastníkov bytov. Odpoveď dostal od Bytového družstva Spišská Nová Ves, že vlastníci bytov nesúhlasia s vyplatením požadovanej sumy.

3. Bral zreteľ aj na stanovisko žalovaných, ktorí okrem iného namietali, že tvrdenie žalobcu o pošmyknutí sa na zľadovatelnom povrchu sa odlišuje od údajov v archíve meteorologickej mapy, keďže dňa 9.1.2016 bolo počasie bez snehových zrážok a teplota +1°C. Zároveň podľa žalovaných chýba dôkaz, kedy a kde došlo k úrazu, pričom poukázali na to, že k pádu podľa žalobcu došlo dňa 9.1.2016, avšak doklad o práceschopnosti žalobcu bol vystavený až 12.1.2016 s dobou práceschopnosti od 11.1.2016 s tým, že žalobca sa mal zdržiavať v Spišskej Novej Vsi. Chýba správa B. nemocnice o tom, že žalobca bol v deň pádu ošetrený. Hospitalizovaný bol v Košiciach od 14.1.2016 a lekársky posudok obsahuje dátum vzniku úrazu 7.1.2016. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že úraz utrpel práve na plošine pred vchodom bytového domu.

4. Právne vec posúdil podľa § 420 ods. 1, § 415, § 441, § 442 ods. 1, § 444, § 449 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spolu s § 9 ods. 2, 3, § 9a ods. 4 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a s § 12 ods. 5 vyhl. č. 35/1984 Zb., § 6 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

5. Za preukázané súd považoval, že žalobca skutočne utrpel v mesiaci január 2016 úraz, a to komplikovanú zlomeninu ľavého predkolenia s kožným defektom. V dôsledku tohto úrazu bol žalobca hospitalizovaný najprv v Nemocnici v B. a následne v Univerzitnej nemocnici v Košiciach. Hodnota bolestného bola stanovená lekárskeho posudkom vo výške 280 bodov.

6. Vychádzal z úvahy, že zodpovednosť žalovaných ako vlastníkov bytov za škodu je v danom prípade potrebné posudzovať v zmysle ustanovení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení platnom v čase poškodenia zdravia žalobcu. Konkrétne zodpovednosť vlastníkov nehnuteľností, ktoré v súvisle zastavanom území hraničia s cestou alebo miestnou komunikáciou a ktorých príčinou boli závady v schodnosti na príľahlých chodníkoch, ktoré vznikli poľadovicou alebo snehom, je upravená v ustanovení § 9a ods. 4 uvedeného cestného zákona, ktoré je špeciálnym predpisom vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 420 Občianskeho zákonníka. Ide o špeciálnu právnu úpravu upravujúcu objektívnu zodpovednosť vlastníka komunikácie, resp. v čase vzniku úrazu žalobcu aj vlastníkov, správcov alebo užívateľov nehnuteľností.

7. Za predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu považoval preukázanie: 1. závad v schodnosti chodníka, 2. vzniku škody a 3. príčinnej súvislosti medzi existenciou závady v schodnosti a škodou s tým, že uvedené predpoklady musia byť splnené kumulatívne, t.j. pri nesplnení čo i len jedného z týchto predpokladov zodpovednosť za škodu nevznikne. Pretože sa jedná o objektívnu zodpovednosť, na vznik škody sa nevyžaduje zavinenie.

8. Konštatoval, že za náhradu škody spôsobenú pádom na chodníku príľahlom k nehnuteľnosti zodpovedal v čase poškodenia zdravia žalobcu vlastníci, správca, resp. užívateľ tejto nehnuteľnosti, avšak len ak šlo o škodu spôsobenú v dôsledku závad v schodnosti chodníka zapríčinených vonkajšími vplyvmi, ktoré nebolo možné predvídať a pokiaľ táto výrazná zmena (zhoršenie) neumožňovala bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov a bola odstrániteľná bežnou údržbou. Pokiaľ jednou z hlavných príčin vzniku škody možno podradiť pod pojem závada v schodnosti, je na vlastníkov, správcov alebo užívateľov, či preukáže, že nebolo v medziach jeho možnosti tieto závady odstrániť alebo na nich predpísaným spôsobom upozorniť.

9. Vychádzal teda z úvahy, že rozhodnutie o zodpovednosti vlastníka nehnuteľností preto záviselo predovšetkým na zistení stavu miesta, kde k úrazu došlo (v dobe a mieste úrazu) a od posúdenia charakteru závad, ktoré úraz zapríčinili. Na to, aby súd mohol posúdiť, či v konaní bola preukázaná závada v schodnosti chodníka, resp. miesta, kde ku škode došlo ako prvého z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, bolo nevyhnutné ustálenie miesta, kde k úrazu žalobcu došlo.

10. Podľa tvrdenia žalobcu k jeho pádu, v dôsledku ktorého mu vznikla ujma na zdraví, došlo na neposypanom, neupravenom a zľadovatenom povrchu šikmej plošiny vedúcej z vchodu č. XX bytového domu súpisné č. XXX v B.. Skutočnosť, že k úrazu žalobcu skutočne došlo na ním označenom mieste, bola v konaní spochybnená zo strany žalovaných.

11. Súd poukázal na bremeno tvrdenia v sporovom konaní, v zmysle ktorého strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí a len potom môže súd zobrať toto tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Dôkazné bremeno je na tej strane, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a touto stranou tvrdená, bola v konaní skutočne preukázaná. Ak dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenie strana sporu neunesie, prejaví sa to v podobe neúspechu v spore. Zdôraznil preto, že v danom prípade bolo na žalobcovi, aby preukázal existenciu jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom ako prvé musel v konaní preukázať to, že k jeho poškodeniu na zdraví došlo na ním označenom mieste.

12. Súd zohľadnil, že žalobca nie je hlásený k pobytu na adrese C. P. XXX/XX v B., pred vchodom ktorého bytového domu malo dôjsť k jeho úrazu. V konaní však nebolo sporným to, že žalobca skutočne a to dlhodobo užíva jeden z bytov v uvedenom bytovom dome. Na preukázanie tvrdenia o mieste pádu, pri ktorom došlo k poškodeniu zdravia, žalobca navrhol v konaní výsluch svedkýň a správu o stave počasie v deň úrazu.

13. Skutočnosť, že k pádu žalobcu došlo práve na plošine pred vchodom č. XX bytového domu, ktorú ako miesto pádu označil žalobca, potvrdila ním navrhovaná svedkyňa L. A.. Jedná sa o osobu blízku žalobcovi, keďže dlhodobo žalobca žije s menovanou v partnerskom vzťahu. Menovaná svedkyňa potvrdila tvrdenie žalobcu, že v predmetný deň šiel žalobca z bytu, ktorý užívajú, vysypať odpady. So žalobcom šla aj ona a taktiež niesla ďalší odpad. Žalobca šiel ako prvý a po vyjdení z vchodu bytového domu zabočil hneď vpravo. Už po jednom kroku, resp. kroku a pol sa šmykol a spadol. Tiež uviedla, že v čase pádu sa žalobca držal zábradlia ľavou rukou. Žalobca podľa svedkyne mal obutú zimnú obuv, avšak táto svedkyňa nevedela uviesť, či šlo o obuv na zips alebo šnurovanie.

14. Ďalšou svedkyňou potvrdzujúcou, že miestom pádu žalobcu bola predmetná plošina pred vchodom č. XX bytového domu súpisné č. XXX v B. bola O. D.. Jedná sa o sestru partnerky žalobcu L. A.. Menovaná svedkyňa mala zabezpečiť prevoz žalobcu z miesta pádu, t.j. od bytového domu č. XXX v B. do nemocnice v B., hoci sama žije v meste D. F.. Svedkyňa vo svojej výpovedi potvrdila, že v čase jej príchodu na miesto pádu, žalobca ležal na zemi v druhej časti plošiny pred daným bytovým domom, hlavou smerom k vchodu a mal obuté zimné topánky na šnurovanie a oblečenú vetrovku. Tiež uviedla, že na plošine, ako aj na schodoch vedúcich k vchodu bytového domu sa šmykalo.

15. Svedkom pádu žalobcu na plošine pred predmetným bytovým domom mala byť, podľa žalobcu a svedkyne L. A., aj ďalšia osoba stojaca v čase pádu pred vchodom č. XX daného bytového domu. Uvedená osoba v konaní však nebola stotožnená. Pokiaľ aj svedkyňa L. A. menovala konkrétnu osobu, z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že táto osoba svedkom pádu žalobcu nemohla byť, keďže v danom čase bola v práci v inom meste.

16. Pri hodnotení dôkazov súd poukázal na to, že svedkyňa L. A. ako partnerka žalobcu je jeho blízkou osobou a svedkyňa O. D. je zase blízkou príbuznou svedkyne L. A.. Uvedené skutočnosti samé osebe ešte nespôsobujú nedôveryhodnosť ich svedeckých výpovedí. Výpoveď svedka je jedným z dôkazných prostriedkov a z hľadiska procesného významu dôkazom priamym. V konaní však súd okrem toho, že hodnotí každý dôkaz samostatne, je povinný hodnotiť aj všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach.

17. Žalobca sám vo svojej výpovedi uviedol, že v deň kedy došlo k jeho úrazu bol, a to okolo obeda, v obchode. Vtedy od vchodu bytového domu schádzal po schodoch, keďže obchod, do ktorého šiel, sa nachádza týmto smerom. V tom čase na schodoch bol sneh, na plošine nevidel sneh ani ľad. Poveternostné podmienky v daný deň sa od obeda, do doby kedy malo dôjsť k pádu žalobcu nezmenili. Súd preto mal za to, že žalobca mal vedomosť o stave schodov a plošiny pri vchode bytového domu a podľa jeho tvrdení mal vedomosť aj o tom, že na mieste, ktoré označil ako miesto jeho pádu, došlo v minulosti už aj k iným pádom obyvateľov bytového domu. Pokiaľ šiel neskôr, vo večerných hodinách von z bytového domu, vzhľadom na počasie, ktoré v ten deň bolo a pri náležitej opatrnosti si preto musel

byť vedomý, že na plošine, aj keď sa na nej sneh nemal nachádzať, sa môže nachádzať námraza, kým schody aj pokiaľ je na nich udupaná vrstva snehu sú z tohto pohľadu bezpečnejšie. Pri náležitej opatrnosti súd preto považoval za nelogické, aby na schádzanie vo večerných hodinách, potme použil práve šikmú plošinu. Naopak, podľa súdu logické bolo za daných podmienok skôr použitie schodov, na ktorých je chodidlo nohy vo vodorovnej polohe, kým na šikmej plošine je zrejmé, že hrozí pošmyknutie skôr ako na schodoch. Okolo plošiny, ale aj schodov sa mohol pridržovať zábradlia. Za nelogické považoval aj tvrdenie, že na plošine sa nenachádzal sneh, ak neboli od snehu upratané schody, ani príľahlý chodník. Okrem toho zdôraznil, že kontajnery na odpad patriace k vchodu č. XX, tak ako aj obchod, ktorý žalobca navštívil v daný deň v čase obeda, sa majú nachádzať smerom, ktorým vedú schody (žalobca uvedené tvrdenie žalovaných nepoprel) a vo večerných, resp. nočných hodinách na schody dopadá pouličné osvetlenie, kým na šikmú plošinu nie (ani toto tvrdenie žalovaných žalobca nepoprel).

18. Ďalej súd poukázal na to, že podľa výpovede svedkyne L. A., žalobca po vyjdení z vchodu bytového domu hneď zabočil vpravo. V takom prípade by však schádzal po plošine okolo steny bytového domu a je otázne, či v tomto prípade by sa mohol pridržovať zábradlia tak, ako to svedkyňa a žalobca tvrdili, keďže k zábradliu by sa musel dostať najskôr po rovnej plošine pred vchodom, t.j. musel by z vchodu vykročiť rovno. V prípade ako to popísala svedkyňa tak nemohlo dôjsť k pádu žalobcu na ním označenom mieste, t.j. pri prvom stĺpiku zábradlia. Menovaná svedkyňa nevedela uviesť, aké topánky mal v čase úrazu žalobca obuté, či šlo o obuv na zips alebo šnurovaciu obuv, a to napriek tomu, že z bytu mala so žalobcom odchádzať spoločne a po jeho páde kontrolovala jeho nohu nad topánkou.

19. Podľa súdu zo strany žalobcu, resp. jeho partnerky žiadnym logickým spôsobom nebolo v konaní vysvetlené to, prečo v prípade, keď žalobca utrpel tak závažný úraz, bola nimi na pomoc prvolaná osoba z iného mesta, a to z mesta vzdialeného od mesta B. cca 8 kilometrov. K pádu žalobcu malo dôjsť pred obytným domom v sobotu vo večerných hodinách, kedy je predpoklad, že väčšina obyvateľov obytného domu sa zdržiavala doma. Stačilo tak požiadať o pomoc niektorého z nich, resp. zabezpečiť prevoz napr. taxislužbou, čo by bolo nepochybne rýchlejšie ako prevoz menovanou svedkyňou. V súvislosti s tým súd podozrel, že žalobca, podľa jeho výpovede a výpovede menovaných svedkýň, musel po páde ležať na plošine minimálne po dobu 15 minút. Najprv sa totiž svedkyňa L. A. mala pokúšať privolať na pomoc záchranú službu a až potom volala svojej sestre. Tá sa na miesto úrazu musela presunúť z miesta jej bydliska v D. F., a to za nepriaznivých podmienok počasia a cesta jej mala trvať cca 10 minút. Súd považoval za málo pravdepodobné, aby za celú túto dobu, t.j. dobu viac ako 15 minút, v čase okolo 18.00 hod. v sobotu, neprešiel okolo žalobcu a svedkyne žiaden iný svedok. Žalobca pritom nenavrhol dokazovanie výsluchom iných svedkov, ktorí by prípadne mohli potvrdiť aspoň to, že povrch plošiny pred bytovým domom bol v daný deň podvečer zľadovatený a neupravený.

20. Pochybnosti, pokiaľ sa týka miesta pádu žalobcu, podľa súdu prvej inštancie vyplývajú aj z iných skutočností zistených v tomto konaní. V prvom rade súd poukázal na to, že žalobca mal z vchodu vychádzať plošinou z dôvodu, že na schodoch, ktoré sa nachádzajú z opačnej strany bol sneh, pričom sám, a to za denného svetla, zvolil práve schádzanie po schodoch. Je nepochybné, že tak plošina, ako aj schody pred daným vchodom bytového domu nie sú chránené pred zrážkami. Je preto nelogické, aby na schodoch bol sneh a na plošine sneh nebol tak, ako je nelogické, aby sneh niekto z plošiny upratol a zo schodov nie. Okrem toho súd poukázal na to, že v uvedený deň, kedy malo dôjsť k úrazu sa podľa správy SHMÚ snehová pokrývka vôbec nevyskytovala, k zrážkam malo dôjsť až cca hodinu a pol po úraze žalobcu.

21. Podľa súdu prvej inštancie v súvislosti s miestom pádu žalobcu nemožno nechať bez povšimnutia údaje uvedené v ním predložených lekárskejších správach. Podľa Lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 10.10.2016 miestom, kde vzniklo poškodenie na zdraví žalobcu je označená D. (D. E. F.). Lekárom, ktorý tento posudok vystavil bolo síce v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 18.2.2019 ozrejmene, že v tomto posudku uviedol nesprávne deň vzniku poškodenia zdravia, ako aj deň začiatku liečenia, avšak miesto vzniku poškodenia opravené v posudku nebolo. Podľa Lekárskej správy zo dňa 21.12.2018 Nemocnice B. k úrazu žalobcu došlo pošmyknutím na ulici. Lekár, ktorý žalobcu ošetroval bezprostredne po úraze uviedol, že všeobecne v lekárskej správe sa uvádza to, čo uvedie pacient a nezvyknú sa slová pacienta meniť. Lekár nepotvrdil, ale ani nevyvrátil to, aby v správe neuviedol, že k úrazu došlo pádom na ulici, pokiaľ by pacient uviedol pád na chodníku. Podľa vyjadrenia lekára k zraneniam, ktoré žalobca utrpel, mohlo dôjsť na šikmej ploche, ale aj na ploche rovnej.

22. Vzhľadom na uvedené súd mal za to, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu, v dôsledku ktorého utrpel úraz došlo skutočne na plošine vchodu č. XX bytového domu súpisné číslo XXX v B.. Z uvedeného dôvodu nebolo možné konštatovať splnenie základných predpokladov priznania náhrady škody žalobcovi žalovanými, a teda zodpovednosť za škodu vlastníkov bytov predmetného bytového domu. Z dôvodu, že miesto, kde malo dôjsť k poškodeniu zdravia žalobcu nebolo v konaní jednoznačne preukázané, súd žalobu zamietol.

23. Nad rámec uvedeného v súvislosti s prvým z predpokladov zodpovednosti za škodu v danej veci, t.j. preukázaním schodnosti miesta, ktoré žalobca označil ako miesto jeho pádu, kde malo dôjsť k poškodeniu jeho zdravia, vychádzajúc z výpovede žalobcu súd konštatoval, že žalobca si musel byť vedomý toho, že v deň, kedy k úrazu došlo, môže sa na plošine (ak sa jedná o miesto pádu) nachádzať námraza (sám uviedol, že vedel, že vonku mrzne) a že na takomto povrchu aj pri zachovaní maximálnej opatrnosti môže dôjsť k úrazu. Z tohto pohľadu, keďže v zimnom období, v mínusových teplotách je bežné a všeobecne známe, že sa vyskytuje vonku aj námraza, resp. poľadovica, je takýto stav adekvátny ročnému obdobiu a poveternostným podmienkam a nie je možné podľa súdu prvej inštancie jednoznačne konštatovať závydu v schodnosti.

24. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) podľa úspešnosti v spore majúc za to, že v konaní neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie ust. § 257 CSP.

25. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

26.1. Mal za to, že v prejednávanej veci boli splnené a zákonným spôsobom preukázané všetky zákonné predpoklady na jeho odškodnenie, a to závydu v schodnosti plošiny, vznik škody a jej výška, príčinná súvislosť medzi existenciou závydu v schodnosti a škodou, pričom pasívna vecná legitímácia žalovaných je podľa žalobcu nespochybniteľná. Žalobca má za to, že rozsudok je v rozpore so základnými princípmi CSP.

26.2. Namietal konštatovanie súdu (v bode 48. rozsudku), že zo strany žalovaných bola spochybnená skutočnosť, že k úrazu žalobcu došlo na ním označenom mieste. Žalobca má za to, že žiadnym relevantným spôsobom, ktorý by objektívne vyvracal alebo spochybňoval skutočnosť tvrdenú žalobcom a svedkyňami, žalovaní nepredložili. Výpovede svedkov – žalovaných nemajú vo vzťahu k stavu plošiny a schodov v čase pádu žalobcu žiadnu právnu relevanciu.

26.3. Žalobca uviedol, že súd len konštatuje u svedkýň L. A. a O. D., že sa jedná o osoby blízke, avšak mal hodnotiť ich výpovede z hľadiska pravdivosti, objektívnosti a vierohodnosti ich tvrdení. Podľa žalobcu súd svojvoľne nevyužil ich svedecké výpovede a nezákonne znegoval, čo vypovedali. Obe svedkyne pritom vypovedali úplne zhodne s výpoveďou žalobcu, čo súd svojvoľne znegoval.

26.4. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa postavil do pozície advokáta žalovaných (v bode 56. odôvodnenia), čo je neprípustné a nezákonné a špekulatívnym spôsobom určil, kadiaľ mal žalobca ísť. Podľa žalobcu bolo logické, že šiel po plošine, kde boli protišmykové dlaždice a jednalo sa o plošinu, ktorá sa mierne zvažovala a súdu podľa neho nenáležalo určiť, čo je logické – výber ktorej cesty. Aj v bode 57. odôvodnenia rozsudku sa podľa žalobcu súd stavia do pozície obhajcu žalovaných, keď nehodnotil výpoveď svedkyne v kontexte s ostatnými vetami a jej popisom.

26.5. Bod 58. odôvodnenia rozsudku žalobca považuje za svojvoľné a špekulatívne odôvodnenie pokiaľ súd považoval za nepravdepodobné, že po dobu viac ako 15 minút v sobotu podvečer by nešla okolo žiadna osoba. Zároveň zdôraznil, že svedkyňa A. vo výpovedi vysvetlila, prečo volala svoju sestru, a to z dôvodu že volala záchrannú službu, avšak výjazd nebol možný.

26.6. Za špekulatívny, svojvoľný a ničím nepodložený považuje záver súdu, ktorý vyhodnotil ako nelogické, aby na schodoch bol sneh a na plošine sneh nebol, respektíve aby z plošiny niekto sneh odpratal a zo schodov nie. Žalobca má za to, že vyjadriť sa k miestu pádu, času pádu a technickému stavu povrchu komunikácie boli spôsobilí iba žalobca, jeho družka L. A. a čiastočne svedkyňa O. D., pričom ich výpovede si neodporovali, zhodovali sa do najmenších detailov. Podľa žalobcu miesto pádu

(čas aj technický stav) boli preukázané ich výpoveďami a fotografiami, pričom výpovede ostatných svedkov nemali žiadnu právnu relevanciu.

26.7. Žalobca zdôraznil povinnosť súdu dostatočne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby nebolo svojvoľné a v danom prípade žalobca má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, svojvoľný a jeho výroky nie sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Súd prvej inštancie odignoroval výpovede žalobcu a jediných priamych svedkov skutku napriek tomu, že sa zhodovali a svoje rozhodnutie odôvodnil zmesou špekulácií, dohadov a nepodložených svojvoľných záverov súdu. Právne závery súdu sú podľa žalobcu v extrémnom nesúlade s objektívne zistených skutkovým stavom a dôkazmi vykonanými a predloženými žalobcom.

27. Žalovaní sa k podanému odvolaniu vyjadrili písomne tak, že s tvrdeniami uvedenými v odvolaní nesúhlasia, majú za to, že rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, správne a zákonné, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, vykonal dostatočné dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, postupoval a rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a v súlade so základnými princípmi CSP. Vec správne právne posúdil, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

28. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

29. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

30. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. júla 2023 o 09.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 19.07.2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

31. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

32. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neboli naplnené.

33. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. Pri preskúvaní napadnutého rozsudku odvolací súd bral zreteľ aj na to, že rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkové pochody musia byť v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta na dohady a domnienky. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydávaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom, prípadne o mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné. Súd

rozhodujúci o uplatnenom nároku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

35. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti má. Odôvodnenie preskúmaného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné. Stranám sporu ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení vyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku (v spojitosti s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzali) je obhájiteľné a rozsudok je preskúmateľný.

36. Súd svoje úvahy, ako dospel k skutkovým a právnym záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalobcu.

37. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

38. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza nasledovné:

39. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na náhradu škody na zdraví. Ku škode, ktorú si v tomto konaní žalobca uplatnil, malo dôjsť v dôsledku úrazu dňa 9.1.2016 okolo 18.00 hod. Podľa tvrdení žalobcu k úrazu došlo na šikmej plošine pred vchodom č. XX bytového domu súpisné č. XXX v B. pošmyknutím sa a následným pádom žalobcu. Žalobca za hlavnú príčinu jeho úrazu označil zľadovatený, neposýpaný a žiadnym iným spôsobom neupravený povrch uvedenej plošiny. Vecnú legitimitáciu žalovaných žalobca odvodzoval od vlastníctva bytov nachádzajúcich sa v bytovom dome súpisné č. XXX v B..

40. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že prístupové schodisko ku dverám bytového domu a vstupná plocha pred nimi sú spoločnými časťami domu [§ 6 ods. 2 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov], ktorých zimnú údržbu je správca bytového domu povinný zabezpečovať podľa aktuálnej poveternostnej situácie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp.zn. 7Cdo/93/2018, R 9/2022). V prípade zlých poveternostných podmienok je nutné zimnú údržbu vykonávať a najmä zabezpečovať podľa potreby, keď je zároveň nesporné, že konať tak, aby k škodám nedochádzalo, znamená tiež starať sa o to, aby boli vykonané opatrenia zamedzujúce či znižujúce možnosť vzniku škody v dôsledku námrazy, resp. poľadovice alebo aspoň na možnosť takéhoto nebezpečenstva na danom mieste upozorniť.

41. Súd prvej inštancie preto správne aplikoval aj ustanovenie § 6 ods. 2 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z.z., pričom vychádzal zo správnej úvahy o potrebe kumulatívneho splnenia základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na zdraví v dôsledku závady schodnosti prístupovej cesty-plošiny (existencia 1. závady v schodnosti chodníka, 2. vzniku škody a 3. príčinnej súvislosti medzi existenciou závady v schodnosti a škodou) s tým, že správne ako prvé posudzoval a zisťoval, kde došlo k úrazu.

42. Bral pritom zreteľ aj na stanovisko vyjadrené v uznesení NS SR sp.zn. 4Cdo/129/2021 (ktorým boli zrušené skoršie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v danej veci), v ktorom dovolací súd okrem iného vyjadril názor, že v obdobných prípadoch je podľa správnosti nevyhnutné najprv skúmať, či skutočne došlo ku škode na zdraví na mieste, ktoré uvádza žalobca a až v prípade preukázania, že k pádu a úrazu došlo na tvrdenom mieste, majú sudy skúmať prípadnú (ne) existenciu pasívnej vecnej legitimitácie žalovaných. Mal za to, že súd v prvom rade musí posúdiť otázku unesenia dôkazného bremena ohľadom miesta úrazu žalobcu, a teda jednoznačne ustáliť to, že ne/došlo k jeho

pádu a zranení na plošine, ktorá je príľahlým pozemkom k bytovému domu (resp. patrí k spoločným častiam domu).

43. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu (v dôsledku ktorého utrpel úraz) došlo skutočne na plošine vchodu č. XX bytového domu súpisné číslo XXX v B.. Odvolací súd sa s týmto záverom plne stotožňuje.

44. Odvolací súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vychádzal aj zo zásady, v zmysle ktorej konanie pred súdom musí zabezpečiť pre strany sporu (účastníkov konania) spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process) tým, že rešpektuje viaceré základné procesné práva priznané účastníkovi Civilným sporovým poriadkom (predtým Občianskym súdnym poriadkom), medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim.

45. V sporovom konaní platí zásada dispozičná a prejednacia, v zmysle ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Pretože v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu - účastníkoch konania. Každá zo sporových strán musí v závislosti na hypotéze právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v ich prospech (bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu). Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom smerovalo k záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení sporovej strany. Civilný sporový poriadok (CSP) vymedzuje tzv. dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, keďže je určovaná výsledkom vykonaného dokazovania. Procesný zmysel dôkazného bremena vzniká predovšetkým v takej dôkaznej situácii, keď aktívna strana sporu bezo zbytku splní svoju povinnosť tvrdenia, aj povinnosť dôkaznú. Jeho pravým cieľom je umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, v spore podstatná, nebola (v zmysle, že ani byť nemohla) dokázaná, teda v prípadoch, kedy výsledok hodnotenia dôkazov neumožnil súdu prijať ani záver o pravdivosti tejto skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Aj v týchto prípadoch (tzv. dôkaznej núdze) musel súd rozhodnúť v neprospech strany sporu, v ktorej záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre túto stranu nepriaznivé rozhodnutie.

46. Je potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno vždy zaťažuje tú stranu, ktorá má v konečnej fáze procesu dokázať pravdivosť určitého tvrdenia, ktorým odôvodňuje svoj návrh prednesený súdu. Dôkazné bremeno je teda inštitútom procesného práva, ktoré stíha tú stranu sporu, v ktorého záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená, bola v konaní skutočne preukázaná.

47. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne vysvetlil svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu (v dôsledku ktorého utrpel úraz) došlo skutočne na plošine vchodu č. XX bytovému domu súp. č. XXX v B.. Jednotlivé dôkazy hodnotil každý osobitne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a odvolací súd považuje tieto hodnotenia súdu za správne. Súd prvej inštancie jasne vysvetlil, prečo niektoré tvrdenia žalobcu a svedkýň L. A. a O. D. nepovažoval za vierohodné (nepovažoval ich za logické, a teda uveriteľné), pričom jasne zdôvodnil svoje úvahy.

48. Žalobca v odvolaní iba opakovane vyjadruje svoje názory a stanoviská, pričom sa nestotožnil s úvahami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu nie je svojvoľné, ale súd svoje úvahy jasne vysvetlil (hodnotiac dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach).

49. K námietke žalobcu týkajúcej sa hodnotenia jednotlivých dôkazov odvolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery

nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon (čl. 15 ods. 1 CSP). Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP). V zmysle uvedených ustanovení sa proces dokazovania v civilnom sporovom konaní riadi princípom voľného hodnotenia dôkazov, ktorý spočíva v tom, že sudca je ten, kto jednotlivým vykonaným dôkazom sudca prisudzuje dôkaznú váhu v konaní, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie jednotlivých zásad dokazovania so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Súd preto hodnotí všetky vykonané dôkazy, ako aj skutkové prednesy strán či iné procesné úkony, podľa svojej voľnej úvahy a sám určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či na nich môže založiť svoje skutkové zistenia (teda či sú použiteľné pre zistenie skutkového stavu a v akom rozsahu, poprípade v akom smere), pričom limity jeho úvahy sú jedine ústavnoprávne (zákaz ľubovôle stanovený čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Inak povedané, súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten či onen dôkaz hodnotiť, a nie je ani viazaný žiadnym poradím významu a preukázanej sily jednotlivých dôkazov (viď R V/1968).

50. Odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. ... Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).“

51. Hodnotením dôkazov sa teda rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie a či o nich môže oprieť svoje skutkové zistenia (či sú pre zistenie skutkového stavu upotrebitelné). Dôkazmi, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné sa ďalej nezaobera. Pri hodnotení dôkazov po stránke ich zákonnosti súd skúma, či dôkazy boli získané (zadovážené) a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu, alebo či v tomto smere vykazujú vady (či ide o dôkazy zákonné alebo nezákonné). K dôkazom, ktoré boli získané (zadovážené) alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd neprihliadne. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti potom súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy (pre rozhodnutie významné a zákonné) podávajú správu, je možné považovať za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Pre hodnotenie dôkazov z hľadiska ich pravdivosti (vierohodnosti) zákon nepredpisuje formálny postup a ani neurčuje váhu jednotlivých dôkazov tým, že by niektorým dôkazom priznával vyššiu pravdivostnú hodnotu alebo naopak, určitým dôkazným prostriedkom dôkaznú silu úplne alebo sčasti odopieral. Ustanovenie § 191 CSP ponecháva postup pri hodnotení dôkazov úvahe súdu. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti jednotlivým dôkazom sa deje ich zhodnotením jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti. Myšlienkové závery o pravdivosti či nepravdivosti dôkazov, ku ktorým súd dospel, preto nepredstavujú akt ľubovôle súdu, a nie sú ani vecou púheho osobného dojmu či všeobecnej úvahy. Vnútorne presvedčenie o nepravdivosti (nevierohodnosti) účastníckej, svedeckej výpovede je výsledkom logického myšlienkového postupu, vychádzajúceho z posúdenia objektívnych skutočností vonkajšieho sveta (skutkových okolností), zistených v konkrétne prejednávanej veci, ako napríklad z rozporov vo výpovedi strany sporu, svedka, ako aj z rozporov medzi výpoveďou svedka (jej obsahom) a inými vykonanými dôkazmi, zo spôsobu jeho výpovede, z jeho osobného (nie však z všeobecne postulovaného) vzťahu k veci alebo k osobám zúčastneným na konaní a pod.

52. Odvolací súd má za to, že úvaha súdu prvej inštancie, ktorou hodnotil výpovede strán a svedkov, nebola svojvoľná či neprímeraná, ale mala racionálny podklad vychádzajúci z predmetu sporu a konkrétnych okolností prípadu. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že súd sa staval do pozície advokáta (obhajcu) žalovaných, keďže súd v odôvodnení uviedol iba svoje úvahy, ktorými sa riadil a na základe ktorých dospel k svojim záverom.

53. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu vo vzťahu k jeho tvrdeniu o mieste jeho pádu za správny, z ktorého dôvodu neboli splnené základné predpoklady priznania náhrady škody žalobcovi zo strany žalovaných (nebola preukázaná zodpovednosť za škodu vlastníkov bytov predmetného bytového domu).

54. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

55. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, takýto nárok vznikol úspešným žalovaným.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).